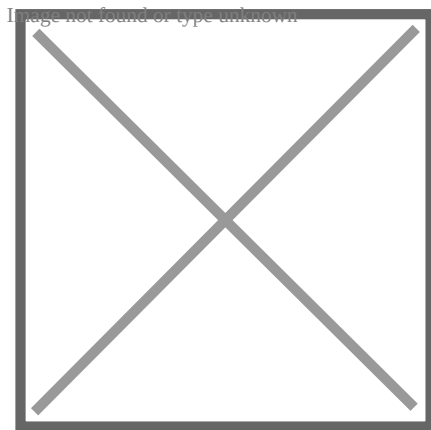

9

– Ar griovys gana geras?

Artūras prisėdo ant smėlio ir laukė Frensės įvertinimo.

– Neblogas, beje, turiu pridurti, kad Džordžio bokštai puikūs. Šaunuolis, Džordžai.

– Neblogas? – berniukui nusišypsojus, Artūras atsistojo. – Tik tiek galite pasakyti, kai atidaviau visas jėgas?

– Negirdžiu, kad Džordžis skųstųsi.

– Jis mažesnis, o mano nugara gali niekada ir neatsitiesti.

– Ak, na, gerai. Jei jums tiek daug reiškia, manau, kad griovys puikus. Bent jau kaip pirmą kartą kasant.

– Ek, – Artūras paniuro. – Kad jau nesulauksiu jokių pagyrų už savo darbą, leiskite apžiūrėti jūsų.

– Ne! – Frensė žengė į priekį ir kūnu uždengė molbertą. – Dar nebaigta.

– Tai kritikuoti kitus galite, o pati kritikos nenorite išklaudyti? – jis sukryžiuavo rankas. – Akis už akį, panele Vebster.

Dar kelias sekundes dvejojusi, Frensė atsitraukė ir atidengė paveikslą. Jautėsi taip pat, lyg nusiimtų vualį, nervinosi, nors šiandien beveik nepasigedo to audinio skiautelės ant veido. Jau beveik priprato nedėvėti jo leisdama laiką su Artūru, nors kaip tik dabar visai praverstų bent menkutė apsauga nuo įdėmaus jo žvilgsnio. Paveiksle pavaizduota jūra, susiliejęs melsvi atspalviai, pirmame plane Artūras su Džordžiu, sėdintys paplūdimyje ir statantys smėlio pilis. Nors Frensė ir erzino, jų pastangos ganėtinais įspūdingos. Mažo berniuko svajonė. Tik dabar vėl pažvelgusi į drobę, ji suvokė, kad daugiau dėmesio skyrė Artūrai ir Džordžiui nei jūrai.

– Prieš šešerius metus maniau, kad esate talentinga, – Artūras palenkė galvą į vieną pusę, atrodė susimąstęs. – Bet dabar matau, kad klydau.

– Ką norite pasakyti? – pasišiaušė Frensė.

– O maniau, kad tai aš jautriai reaguojau, – jo lūpos sutrūkčiojo. – Jei leisite baigti, norėčiau pasakyti, kad tapote puikia dailininke. Nuostabu, kaip sugebėjote užfiksuoti vandenyje atspindinčią vaivorykštę.

– O... dėkoju, – Frensė pajuto nukaistant skruostus, Artūro žodžiai sušildė iš vidaus.

– Žinoma, tai tik vieno nemokšos griovių kasėjo nuomonė, bet esu neapsakomai sužavėtas. Dabar... – Artūras prisėdo ant antklodės ir ištiesė kojas. – Gal jau laikas iškylai?

– Taip, – Frensė, džiaugdamasi, kad gali pagaliau paslėpti veidą, nosisuko pakviesti Džordžo ir uždengė paveikslą. – Tikriausiai šiandien jau gana prisidirbote.

– Kaip miela tai girdėti. Ką šį kartą atsinešėte?

– Šiuos, – Frensė įkišo ranką į krepšį ir ištraukė du trapios tešlos pyragaičius – apvalius, su storu karamelės ir šokolado sluoksniu ant viršaus.

– Atrodo skaniai, – Artūras pasislinko, padarydamas vietos Frensei, o Džordžas pasigriebė skanėstą ir patenkintas nubėgo žaisti. – Jūs tikriausiai ir vėl valgysite citrininę bandelę?

– Žinoma, – Frensė prisėdo šalia.

– Ir planuojate tam skirti valandą laiko?

– Man patinka mėgautis gerais dalykais.

– Pastebėjau, – Artūras vos palenkė galvą arčiau merginos, apgaubdamas šiluma. – Argi neužsigeidžiate paragauti ko nors kito?

– Ne, – Frensė sėdėjo ramiai, nekreipė dėmesio į dilgsėjimą, sukeltą jo šilto kvėpavimo prie pat skruosto. – Aš žinau, kas man patinka.

– Žaviuosi jūsų ištikimybe, – prieš jam atsilošiant žvilgsnis dar nuslydo prie lūpų. Artūras godžiai atsikando pyragaičio.

– Mmm, – iš malonumo užvertė akis. – Kol kas tai skaniausia, ką teko ragauti.

Apsidžiaugusi, kad gali atsipalaiduoti, Frensė garsiai nusijuokė. Vyro artumas trikdė, bet jo žvilgsnis, tarsi ji pati būtų pyragaitis, kėlė dar didesnę nerimą. Į jos lūpas jis žiūrėjo tikrai ilgiau, nei dera džentelmenui.

– Jūs visada taip sakote. Aną savaitę mėgstamiausi buvo pyragėliai su braškėmis.

– Žinau. Ir pats nemaniau, kad kas nors gali būti geriau, bet...

– Šie geresni?

– Šie nuostabūs. Stulbinami. Nuo dabar kiekvieną kartą norėsiu valgyti tik juos. Būtų gerai, jei atneštumėte du ar tris.

– Kepėjai pamany, kad valgau vien saldumynus.

– Sakykite, kad jie Džordžui.

– Bet aš ir taip paimu Džordžui!

– Na... – Artūras pamerkė akį, – ...berniukas auga.

Frensė, nutaisiusi ramiausią veidą, kokį mokėjo, skubiai nosisuko į jūrą. Gražus oras nesikeitė, o bangos vis dar švelniai kuždėdamos dužo į krantą. Beveik per ramu. Kai Artūras pamerkė akį, atrodė, kad turėjo kilti audra ir milžiniškos bangos, beveik tokios

pačios, kaip ir kraujas, srūvantis jai į galvą, ristas jų link.

Per tris savaites jiedu paplūdimyje, pusiaukelėje tarp Vitbio ir Sandsendo, susitinka jau ketvirtą kartą. Artūras kalba taip, tarsi norėtų ir toliau matytis, tarsi jam patiktų jos draugija ne mažiau nei pyragaičiai. Po atsiprašymo draugystė tęsėsi nuo ten, kur baigėsi prieš šešerius metus, jie ir vėl tapo bičiuliais, nors Frensė puikiai žinojo viską, kas nutiko per tuos metus, kai jie nesimatė. Pokalbiai buvo panašūs, bet ir skyrėsi. Kartais atrodydavo, kad jie visą tą laiką bendravo, o kartais Artūro veidą uždengdavo šešėliai, lyg tamsūs debesys saulę, ir jiedu vėl tapdavo beveik svetimi. Kartais Frensė pastebėdavo senąjį Artūrą, bet jie abu pasikeitė. Ji taip pat nebe ta mergaitė, kuri paaugliška juo žavėdavosi sėdėdama motinos svetainėje. Dabar jame matė vyrą, o savyje moterį.

Žinoma, Frensė buvo įsitikinusi, kad Artūras apie ją taip niekada negalvos. Buvo sunku, kai jis buvo susižadėjęs su Lidiya, o dabar dar mažesnė galimybė, kad įžvelgs joje ką nors daugiau nei tik draugę. Bet juk ji tik to ir nori, priminė sau. Po išsiskyrimo su Leo išmokė save nesitikėti nieko ir netgi netrokšti romantiškų santykių. Artūrai gal ir nerūpi jos randas, bet ji nerizikuos būti dar kartą atstumta. Be to, gyvenime yra kitų, kur kas svarbesnių dalykų. Pradžiai kurti ir parduoti papuošalus. Abejojo, ar kuris vyras – Frensė vengė žodžio *sutuoktinis* – tam pritartų. Nepriklausomybė kainavo per daug skausmo ir širdgėlos, ji jos nepaaukos netgi dėl mylimojo. Bet kartais Artūro akyse išvysdavo kažką, kas versdavo visą kūną virpėti.

Būdavo dienų, kai galvodavo, kad nebeturėtų su juo matytis. Kad ir kaip smagu turėti draugą, ypač tokį, kuriam nerūpi jos randas, negalėjo užgniaužti minčių, kad taip išduoda Lidiją. Netiesiogiai, bet vis tiek... Jautėsi dėkinga, kad Džordžis labiau linkęs mamai pasakoti apie pyragaičius ir smėlio pilis nei ką nors kita, tarkim, su kuo susitinka paplūdimyje. Nenorėjo nė pagalvoti, kaip sesuo reaguotų, jei sužinotų tiesą.

– Aš taip pat turiu jums dovaną, – Artūro balsas nutraukė Frensės mintis. – Padėką už skanėstus.

Frensė atsisuko ir pamatė Artūrą iš kišenės traukiant juodą kiaušinio formos akmenį.

– Radau ant uolų. Pamaniau, kad iš jo išeitų gražus pakabukas ar kitoks papuošalas.

– Išeitų, – Frensė palaukė, kol Artūras padės akmenį į delną. – Galbūt segė.

– Kas nors, kas derėtų prie jūsų akių.

– O, ne, – ji papurtė galvą, pirštais patrynė akmens paviršių. – Ne man. Jau sakiau, kad savo gaminiais nesipuošiu.

– Kodėl?

– Nes... – ji lengvai patraukė pečiais. – Man patinka paprastumas, tik tiek.

– Nes nenorite, kad kas nors į jus žiūrėtų?

Taip. Vėl nuleido pečius. Taip, būtent dėl to, bet vengė tai pasakyti garsiai.

– Beveik nebepastebiu jūsų rando.

– Beveik? – Frensė nenorėjo, kad nuskambėtų skeptiškai.

– Noriu pasakyti, kad pastebiu jį taip pat, kaip ir rudas jūsų akis ar plaukus. Jis jūsų dalis.

– Dalis, į kurią visi spokso.

– Gal iš pradžių, bet jūs manote, kad taip bus visada. Yra daugybė kitų priežasčių žiūrėti į jus. Patikėkite, Frense. Bet... – jis ištiesė ranką, tarsį nebūtą ką tik pasakęs labiausiai netikėtai sujaudinusio komplimento, – ...jei nenešiosite jo pati, noriu atsiimti.

– Ką? Ne! – Frensė sugniaužė pirštais akmenį. – Juk ką tik man jį atidavėte.

– Būtent. *Jums*. Su sąlyga, kad ką nors iš jo pagaminsite sau.

– Gerai, – Frensė nugalėta pasidavė. – Ką nors sugalvosiu.

– Gerai. Paprastai damai nesakyčiau, kad pamatęs akmens luitą, iš karto pagalvojau apie ją, bet... – Artūras palinko arčiau. – Pakaktų ir paprasto *ačiū*.

– O! – susigėdusi Frensė prisidengė ranka burną. – Žinoma, ačiū. Jūs labai dėmesingas.

– Prašom, – Artūras nusilenkė ir klausiamai pažiūrėjo į jaunąją ledi. – Jei nenorite nešioti pati, kodėl iš viso gaminatė papuošalus?

– Man patinka kurti. Jaučiuosi laiminga ir smagu, kad galiu pati užsidirbti šiek tiek pinigų. Gera žinoti, kad prireikus sugebėčiau išgyventi.

– O ar *dabar* reikia?

– Ne, bet kartais būna sunku, jaučiuosi kitiems našta. Bent jau mano papuošalai turi vertę.

Artūras kilstelėjo antakius, kelias akimirkas tyliai stebėjo Frensę, o vėliau maloningai pakeitė temą.

– Kaip paverčiate gagatą juvelyriniu dirbiniu? Jis man atrodo paprasčiausia uolos atplaiša. Netgi neblizga.

– Būtent dėl to gagatas toks nuostabus. Jame glūdi didelis potencialas, tik daugelis jo nepastebi. Reikia tik šiek tiek laiko atskleisti tikrąjį akmens grožį. Pirmiausia reikia supjaustyti jį tinkamo dydžio gabalėliais. Suteikti norimą formą, tada šiurkščiu popieriumi nugludinti kampus ir galiausiai išraižyti detales.

– Kuo?

– Tuo, ką pavyksta rasti. Siuvinėjimo adatomis, plaukų smeigtukais, panašiais daiktais. Turiu mažyčių kaltų ir dildžių.

– O tada blizginate?

– Taip, juvelyrų pagamintu mišiniu iš parafino ir linų sėmenų aliejaus. Tik turiu elgtis su juo atsargiai, nes lengva išsitepti. Jau kelis kartus teko vaikščioti raudonomis rankomis.

– Raudonomis?

– Taip. Štai dėl ko vyrai dirbtuvėse vadinami raudonaisiais velniais.

– O, niekada apie tai nepagalvojau. Bet kaip sugebate perpjauti tokį kietą akmenį?

– Šlifavimo ratu.

– Kurį visai netyčia laikote savo miegamajame?

– Ne, akmenis nešiuosi į pono Torpo dirbtuvę uoste, – išdidžiai atsakė Frensė. – Jie man išpjausto ir nušlifuoja.

– Ir nemano, kad tai keistas damos prašymas?

– Ne. Paprašiau pono Torpo ir jis sutiko padėti.

– Tiesiog taip paprastai?

– Ne visai, – prieš atsakydama Frensė dar atsikando citrininės bandelės. Apie nelaimingą atsitikimą nedažnai kalba, tiesą sakant, niekada. Bet būtų sunku papasakoti ginčą su ponu Torpu neužsimenant apie įvykį. Keista, kalbėdama apie tai Artūrai, nesijautė nesmagiai. Stebėtina, bet iš dalies netgi norėjo jam pasipasakoti.

– Ponas Torpas įsitikinęs, kad yra man skolingas. Taip nėra, bet vis tiek esu dėkinga jam už pagalbą. Matote, būtent jo dirbtuvėse įvyko nelaimingas atsitikimas, dėl kurio turiu randą.

– Gagatų dirbtuvėje? – Artūras suraukė antakius.

– Taip. Šlifavimo ratas sukasi maždaug devynių šimtų kartų per minutę greičiu. Jam reikia daug vandens ir kartais dėl spaudimo akmenys skyla.

– Ar tai ir nutiko?

Frensė linktelėjo.

– Stovėjau šalia šlifavimo staklių, vienas akmuo skilo ir pataikė man į veidą. Štai čia, – ji bedė pirštu į skruostikaulį. – Laimė, ne į akį.

– Ar galiu? – kelias sekundes Artūras atrodė susikrimtęs, tada ištiesė ranką.

– Jei norite, – Frensė linktelėjo, kovojo su noru patraukti jo pirštus nuo sužalotos odos.

– Ar skauda? – paklausė jis švelniai.

– Tada labai skaudėjo, – vyro pirštams nuslydus veidu žemyn jos burna išdžiūvo. Be mamos ir gydytojo daugiau niekas nesilietė prie rando. – Bet jau nebeskauda. Tik kartais, kai miegu ant tos pusės, skausmas mane pažadina.

– Nesuprantu, – Artūras buvo stipriai susiraukęs, atrodė netgi įtūžęs. – Ką veikėte taip arti šlifavimo rato? Tokių nelaimingų atsitikimų neturėtų nutikti.

– Bet nutinka. Daug dažniau, nei turėtų. Tai pavojingas procesas, bet pirmiausia mūsų ten iš viso neturėjo būti.

– Mūsų?

– Taip, – Frensės širdis pasileido šuoliais. – Mane ten nusivedė sužadėtinis.